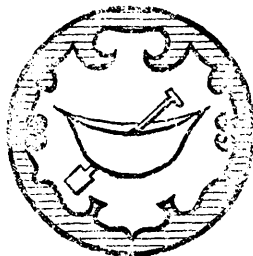

DZIENNIK

ZARZĄDU

M. ŁODZI

Redakcja i administracja
ul. Pomorska 18.

Administracja czynna od godz. 9—12 wp.
Redakcja od godz. 2—3 po południu.

Prenumerata: Kwartalnie . Mk. 1000.—
Miesięcznie . „ 300.—

Ogłoszenie: Wiersz nonparełowy (cztery szpalty na stronie) Mk. 75.—Przed tekstem Mk. 200.— za wiersz (dwie szpalty na stronie). Drobne 25 marek za wyraz. Najmniejsze ogłoszenie mk. 250.—

Cena egzemplarza 75 Marek

№ 27. (143.)

Łódź, wtorek 4 lipca 1922 r.

Rok IV.

Od Administracji.

Wobec znacznego wzrostu wszelkich kosztów wydawnictwa, z dniem 1 lipca r. b. prenumerata kwartalna „Dziennika Zarządu m. Łodzi” wynosić będzie Mk. 1000.—, miesięcznie zaś Mk. 300.—

Cena egzemplarza pojedynczego wynosi Mk. 75.—

Stawki opłat za ogłoszenia są następujące: za wiersz nonparełowy (4 szpalty na stronie) Mk. 75.— przed tekstem (na stronie 2 szpalty) Mk. 200.— drobne za wyraz Mk. 25, najmniejsze ogłoszenie Mk. 250.—

STANISŁAW KEMPNER

Naczelnik Wydz. Zdrowotn. Publ.

Trzylecie Wydziału Zdrowotności Publicznej 1919-1921 r.

Przystępując do zobrazowania działalności Wydziału Zdrowotności Publicznej, którego czynności ściśle określone są art. 3 Zasadniczej Ustawy Sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dziennik Praw Państw. № 63, poz. 371), a nadto wpływającymi z artykuła tego szczegółowymi ustawami, określającymi prawa i obowiązki ciała samorządowego na polu zdrowotności publicznej, Magistrat m. Łodzi, powołany do życia Dekretem o Samorządzie Miejskim z dnia 7 lutego 1919 r. i wyłoniony z powszechnych wyborów, w trosce o zdrowie ludności m. Łodzi i o ciężną młodą pokolenia, pomimo piętrzących się trudności natury finansowej, w związku z ogólnopolskim kryzysem walutowym, oraz ustawiczną walką Samorządu z Rządem, który wzbraniał Zarządowi Miejskiemu m. Łodzi wprowadzenia nowych podatków, a któreby zezwalały na racjonalną i pozytywną gospodarkę w dziedzinie zdrowotności publicznej, działał wiele, częstokroć ponad nawet swe siły.

Jeżeli weźmiemy pod uwagę działalność Magistratu m. Łodzi w kierunku zwalczania chorób zakaźnych, walki z gruźlicą, walki z chorobami wenerycznymi, ratownictwa ubogich chorych mieszkańców m. Łodzi, niesienia pomocy położnicom i wykonywania wszelkich przepisów sanitarnych, dotyczących zdrowotności publicznej, jak przeprowadzenia kontroli wody, pieczy nad glebą i powietrzem, kontroli przedmiotów użyteczności publicz-

nej i artykułów pierwszej potrzeby, to przekonamy się, że Wydział Zdrowotności publicznej z niewyczerpaną energią śledził za wszystkim uważnie i był inicjatorem wszelkich poczynań w kierunku stworzenia mieszkańcom m. Łodzi możliwie sprzyjających warunków sanitarnych i zdrowotnych.

Organizacja.

Z dniem 1-go kwietnia 1919 r., pod przewodnictwem ławnika Magistratu, zawiązał się Wydział Zdrowotności Publicznej i jednocześnie powołana została, jako organ opiniodawczy i doradczy, Delegacja Wydziału, składająca się z 8-mią radnych, skierowanych tu przez Radę Miejską, 2-ech ławników ze strony Magistratu m. Łodzi, 8-mią obywateli dokooptowanych przez Delegację z pośród lekarzy obywateli, oraz osoby wehodzące w skład Delegacji z urzędu.

Celem ułatwienia pracy Delegacja rozbita się na 2-wie zasadnicze Komisje: Komisję Lekarską, organ opiniodawczy w kierunku spraw lekarskich, sanitarnych i zdrowotnych, Komisję Gospodarczą, organ doradczy w sprawach, dotyczących gospodarki Zarządem Miejskim: instytucji Wydziału Zdrowotności Publicznej.

Wydział Zdrowotności Publicznej rozdzielony został na następujące działy:

- 1) dział sanitarny, z referentem-lekarzem na czele,
- 2) dział szpitalnictwa, z inspektorem szpitali miejskich na czele,
- 3) dział gospodarczy, z referentem na czele,
- 4) sekcja do walki z gruźlicą, z przyboczną radą lekarską, na czele z przewodniczącym sekcji,
- 5) dział do spraw ogólnych (buchalterja, budżet, statystyka, personalja, rewindykacja, korespondencja, kontrola biurowości, registratura, inwentarz, protokolarz) na czele z kierownikiem biura,
- 6) dział oczyszczenia miasta,
- 7) dział techniczny (warsztaty reperacyjne dla instytucji W. Z. P.),
- 8) dział weterynaryjny.

Na czele Wydziału stoi ławnik Magistratu. Do niego należy ogólne kierownictwo sprawami Wydziału, zwoływanie posiedzeń Delegacji, oraz Komisyj, przedstawicielstwo Wydziału nazewnątrz, powoływanie Komisyj stałych, lub czasowych.

Skład osobisty.

Pierwszym przewodniczącym Wydziału Zdrowotności Publicznej był ławnik Magistratu ś. p. Dr. Franciszek Koziołkiewicz (fr. N. P. R.) od 1-go kwietnia 1919 r. do 1-go kwietnia 1920 r., drugim inż. Stanisław Nakielski (fr. N. P. R.) od dnia 1-go kwietnia 1920 r. do 1-go września 1921 r. trzecim Aleksander Joel (fr. żydowska) od dnia 1-go września 1921 r.

W skład Delegacji wehodzili: Prezydent m. Łodzi Aleksy Rzewski, ławnik Dr. Kopeński, radni: Stanisław Rapalski (P. P. S.), St. Płacennik (P. P. S.), Elconora Łętowska (P. P. S.), Ludwik Kern (N. P. R.), Stanisława Macińska (N. P. R.), Dr. Rosenblatt (fr. żydowska), Mojżesz Helman (fr. żydowska), Ch. I. Berman (żyd. ort.), obywatele: Dr. Antoni Goldman, Dr. Ludwik Gandlach, Dr. Stanisław Skalski, Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, Dr. Feliks Skasiewicz, Dr. Seweryn Sterling, Dr. Adolf Tochterman, Dr. Antoni Tomaszewski.

Z urzędu wřhodzili w skład Delegacji: Dr. Edward Mittelstaedt, Inspektor Szpitali Miejskich, Dr. Jakób Kon, Referent Sanitarny, Stanisław Kempner, kierownik W. Z. P.

D z i a ł a l n o ś ć.

Celem działalności Wydziału Zdrowotności Publicznej było podniesienie warunków higienicznych miasta, opieka nad chorymi, walka z grzyźliwą i chorobami zakaźnymi, stosowanie środków, zmierzających do zwalczania tych chorób, udzielanie opinii organom państwowym w dziedzinie zdrowotności publicznej, zarząd i inspekcja miejskich szpitali, przytułków położniczych, zbiorni miejskiej, domu izolacyjnego i innych zakładów Wydziału Zdrowotności Publ., walka z chorobami wenerycznymi i piecza nad czystością powietrza, gleby i wody, szczepienie ospy ochronnej i t. d.

Odpowiednio do tego czynności Wydziału Zdrowotności Publicznej rozgałęziają się w 3 zasadniczych kierunkach.

Pierwszy sanitarno-lekarski, obejmujący czuwanie nad szerzeniem się chorób zakaźnych (instytucja lekarzy dzielnicowych, badanie wody, statystyka i śmiertelność chorób zakaźnych, zarządzenia higieniczne, szczepienie ospy, tyfusu ochronnego, bezpośredni nadzór nad miejską izbą odkażającą, domem izolacyjnym, kąpielami ludowymi, miejską izbą bakterjologiczną, komisją do badania studzien i wody, oczyszczaniem siedzib mieszkalnych i domostw).

Drugi szpitalny i gospodarczy, obejmujący organizację i zarząd szpitali, ambulatorjów, laboratorium, prosektorjum, miejskiej apteki, pogotowia ratunkowego, przewoza chorych, sekcji do walki z grzyźliwą, centralnej szwalni, mechanicznej pralni i warsztatów reperacyjnych.

Trzeci do spraw ogólnych i personalnych, obejmujący całokształt działalności Wydziału Zdrowotności Publicznej, czuwanie nad wykonywaniem uchwał Delegacji, inicjatywa i przedkładanie Magistratowi m. Łodzi wniosków, tyczących się inowacji, sporządzenie preliminarza budżetowego ewidencja pracowników W. Z. P. nicetatowych, kontrola kasowości wszystkich instytucji, znajdujących się pod zarządem Wydziału Zdrowotności Publicznej.

W okresie sprawozdawczym działalność Wydziału Zdrowotności Publicznej rozrosła się znakomicie, co znalazło swój wyraz w wydajności pracy, rozszerzenia działalności poszczególnych instytucji W. Z. P. i w powiększaniu liczby pracowników.

Propaganda zasad higieny.

Praca i zadania Wydziału Zdrowotności Publicznej obejmowały nie tylko zdrowotne potrzeby miasta z punktu widzenia praktycznego i wykonawczego, lecz również szły możliwie szerokim korytem uświadamiającem i pobudzającym społeczeństwo do współpracy.

Dażeniem Wydziału było, aby propaganda zasad higieny dotarła wszędzie i żeby o potrzebie jej przekonać wszystkich. Mamy tu na myśli w pierwszym rzędzie zarządzenia władz komunalnych w przedmiocie zwalczania chorób epidemicznych przez odpowiednie uświadamianie ludności w drodze plakatów.

Jak ustrzedz się od tyfusu brzuszego.

„Jak ustrzedz się — tyfusu brzuszego“.

Ponieważ:

1. tyfus brzuszny jest chorobą zaraźliwą,
2. zarazki tyfusu brzuszego są zawarte w kale i moczu (nawet lekko) chorych.
3. zanieczyszczone temi zarazkami ręce otaczających chorego, jego bielizna, naczynia stołowe, sprzęty (muchy siadające na zanieczyszczonych przedmiotach) stanowią źródło nowych przypadków choroby.
4. zarazki tyfusu, przesiakając z ustępów do studzien zarażają wo-ę.
5. woda zanieczyszczona czyni niebezpiecznymi produkty spożywcze nią opłukane, naczynia nią myte, mleko nią rozcieńczone.
6. zarazki tyfusu giną od wysokiej temperatury i od mleka wapiennego,
7. osoby, które przebyły tyfus brzuszny, powtórnie na tę chorobę nie zapadają; a osoby ochronnie zaszczerpione, albo wcale na tyfus nie chorują, albo bardzo lekko.

Przeto:

- 1) chorych na tyfus należy odosobnić od zdrowych.
- 2) w odchodach chorego należy zarazki unieszkodliwić przez wlewanie do naczyn mleka wapiennego, a bieliznę — przez jej pogrążanie w gorącej wodzie z sodą i zagotowanie.
- 3) Wszyscy w otoczeniu chorego powinni wielokrotnie w ciągu dnia myć ręce wodą gorącą i mydłem; wodę użytą wlać natychmiast do ustępu.
- 4) Cała ludność powinna używać, nawet do płukania statków, do mycia ust, wyłącznie wody przegotowanej. Nie spożywać nie w stanie surowym (owoce).
- 5) Poddać się szczepieniu ochronnemu, którego działanie trwa przez parę miesięcy.

W Łodzi szczepienia ochronne są bezpłatnie dokonywane w ambulatorjach miejskich: Plac Bałucki 3, ul. Sawalska 1 i w ambulatorjum przy ul. Zachodniej 27.

Łódź, w grudniu 1921 r.

MAGISTRAT
Wydział Zdrowotności Publ.

L e c z e n i e g r u ż l i c y .

„Magistrat m. Łodzi Wydział Zdrowotności Publicznej Sekeja do walki z gruźlicą.

Ktokolwiek ma objawy chorobowe, budzące podejrzenie suchot płucnych, niech się zgłosi do Poradni Sekeji do Walki z Gruźlicą.

Tam zbadają mu bezpłatnie jego płwociny a następnie jego płuca.

Ktokolwiek znajduje się w konieczności współżycia z osobami, co do których istnieje podejrzenie, że cierpią na suchoty, niech je zaprowadzi do Poradni Sekeji do Walki z Gruźlicą. Sekeja mieści się przy ul. Dzielnej № 28.“

Nadto Wydział Zdrowotności Publicznej wydał odezwy: w sprawie tępienia wszy, odezwę pod tytułem „przez z muchami“, przepisy dezynfekcyjne przy dezynferji. Nadto plakatował w różnych dzielnicach miasta odnośnie odezwy Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

(D. c. n.).

Dział sprawozdawczy.

Sprawozdanie z działalności Wydziału Zdrowotności Publicznej w miesiącu maju 1922 roku.

Tablica zachorowań i skonów na ostre choroby zakaźne:

CHOROBY	zach.	sk.
1. tyfus plamisty	18	1
2. „ brzusny	36	4
3. „ powrotny	1	—
4. czerwonka	8	—
5. płonica	3	—
6. błonica	2	—
7. jaglica	9	—
8. dżetwica karku	1	1
9. róża	1	—
10. gorączka połogowa	3	2
11. odra	19	2
12. ospa naturalna	1	1
13. gruźlica	—	129

Działalność poszczególnych instytucyj Wydziału Zdrowotności Publicznej:

a) w szpitalach miejskich:

pozost. z 10 m.	przy- było	wypisa- no	zmarło	pozost. na 1. 6.	liczba dni szpitalnych
706	663	620	69	680	22355
b) w szpitalach obcych:					
310	163	145	19	309	11706
c) w przytułkach położniczych:					
52	191	191	1	51	1601
Dom Izolacyjny:					
27	62	78	—	11	375

Udzielono porad w ambulatoriach: 5553.

W ambulatoriach szkolnych: 8944.

Wykąpano w miejskich zakładach kąpielowych: 22185 osób.

Miejska Izba odkażająca:

a) dokonano odkażeń po:

CHOROBY	w ubik.	o pojemn. m cub
1. tyf. porotnym	—	—
2. „ plamistym	18	49
3. „ brzuszny	37	81
4. czerwonce	6	10
5. płonicy	12	32
6. gruźlicy	171	346
7. błonicy	3	6
8. dżetwicy karku	2	7
9. różnych	21	37
10. ospie	1	3
11. róży	—	—
r a z e m	271	571
		35192

b) odkaziła i oczyściła w stałym kotle 5600 funt. rzeczy.

Miejska Pracownia Bakterjologiczna dokonała 802 badań.

Prosektorjum Miejskie dokonało 5 sekcyj klinicznych, 7 sądowych i 47 rozbiórów histo-patologicznych.

Miejski Oddział Przew. Chorych. I Dział Przewczowy.

przy chorobach udzielających się 118
 przy chorobach nieudzielających się 115
 zwłok 11

II. Oddział Ratunkowy.

wezwań 188
 wypadków 221
 przewozów 115

Sekcja do Walki z Gruźlicą.

a) do Poradni Sekcji zgłosiło się 901 osoba, dorosłych 220 i dzieci 681. b) Zbadano 62 dorosłych i 557 dzieci, c) w Pracowni Rozpoznawczej badano płwociny 169 osobom, z tego z wynikiem dodatnim 31, — ujemnym 138. d) Sanitarki dokonały 150 wywiadów, e) dokonano opatrunków chirurgicznych na mieście 150, f) wizyt instruktorki higienistki na mieście 110.

Miejski Zakład ambulatoryjnego leczenia świerzbu udzielił porad 1305.

Lekarze Sanitarni.

1. dokonali 122 oględzin sanitarnych, 93 oględziny zwłok, dokonali wywiadów tyfusowych 27, płonicy 2,

czerwonce 5, gorącze połogowej 1, odrze 2, ospie naturalnej 2.

Urząd Weterynaryjny.

a) **Rzeźnia Miejska:** zabito bydła rogatego 2434, cieląt 6569, owiec i kóz 506, świn 6256, koni 20.

b) **Rzeźnia Bałucka:** zabito bydła rogatego 2434, cieląt 6569, owiec i kóz 1562, świn 1466, koni 54.

Mięsa przywozowego zbadano 18471 funtów.

G Ł O S Y P R A S Y.

„Przewodnik dla Urzędów Stanu Cywilnego”.

Nakładem Urzędu Stanu Cywilnego przy Magistracie m. Łodzi, wyszedł „Przewodnik dla Urzędów Stanu Cywilnego”, o którym p. M. Orski pisze w „Głosie Polski” co następuje:

Z prawdziwą przyjemnością przywitaliśmy książkę, dopiero co wydaną pod powyższym tytułem, opracowaną przez prezydenta A. Rzewskiego i kierownika urzędu stanu cywilnego I. Szwarcmanna. Brak pracy obszerniejszej w dziedzinie aktów stanu cywilnego dawał się dotkliwie we znaki nie tylko odpowiednim urzędnikom, ale i wszystkim, zajmującym się teoretycznie i praktycznie prawnictwem. Szczególnie potrzeba przewodnika w dziedzinie aktów stanu cywilnego, stała się nieodzowną od chwili wskrzeszenia naszego państwa, składającego się z poszczególnych dzielnic, zachowujących dotychczas odrębne przepisy i urzędzania prawne.

Mają słuszną autorzy „Przewodnika”, twierdząc, że w praktyce codziennej urzędnik stanu cywilnego niejednokrotnie staje wobec zagadnień, wymagających dużego doświadczenia, a nadewszystko dokładnej znajomości nie jednego tylko systemu prawnego, lecz czterech: Kongresówki, Małopolski, Poznańskiego z Pomorzem i Śląskiem, oraz ziem, przyłączonych do Rzeczypospolitej na mocy traktatu pokojowego w Rydze,

Praca panów Rzewskiego i Szwarcmanna obejmuje 13 działów, przyczem po każdym prawie załączone są aneksy. Trudno oczywiście w codziennem piśmie zaznaczyć czytelników, choćby pobieżnie, z bogatą i pouczającą treścią „przewodnika”; w sprawozdaniu tem chcielibyśmy tylko zwrócić uwagę na te działy, które szerszy ogół zainteresować mogą. Na szczególne wyróżnienie zasługuje wykład o rozwoju rejestracji ruchu naturalnego ludności i o stanie rejestracji w Polsce. Zaznajomiwszy nas w ogólnych zarysach z rejestracją ludności w czasach starożytnych i w wiekach średnich, autorzy wyjaśniają przepisy rejestracji w poszczególnych zaborach i słusznie zupełnie przychodzą do konkluzji, że rozbieżność przepisów o stanie cywilnym na terytorjum naszego państwa jest jedną z największych bolączek w dziedzinie rejestracji ruchu naturalnego ludności. Unifikacja tych różnorodnych i pełnych sprzeczności przepisów stanowić musi bardzo ważne zadanie odrodzonej Polski.

W kilku działach następnych autorzy szczegółowo pouczają o aktach urodzeń, ślubów, zgonów, i wyjaśniają, w jakim trybie akty powyższe mogą być poprawiane. Do ciekawszych jeszcze działów, mających ważne aktualne znaczenie, należy dział VII o imieniu i nazwisku, w którym po przedstawieniu głównych faz rozwoju imienia i nazwiska w Polsce, obszerniej omówione są niedokładności nadawanych imion żydowskich i w jednym z aneksów podany jest spis imion tych w brzmieniu poprawnym. Dla niektórych sfer naszego społeczeństwa interesujące będą niewątpliwie uwagi i przepisy dotyczące zmiany nazwiska.

Przedostatni dział „Przewodnika” jest poświęcony jednej z najbardziej palących kwestji obecnych naszych stosunków społecznych, mianowicie kwestji bezwyznaniowości. — Po obszernych wzmiankach o ślubach

cywilnych i rozwodach, panowie autorzy zatrzymują się na rozważaniach, dotyczących prawnego uznania bezwyznaniowości i nad rozbieżnością przepisów w poszczególnych dzielnicach Polski i przychodzą do przekonania, że od ogłoszenia konstytucji marcowej możliwość wystąpienia z każdego wyznania i gminy wyznaniowej została w zasadzie przyjęta. Obecnie w dziedzinie prawa publicznego pojęcie bezwyznaniowości jest uznane na całym obszarze państwa: władze administracyjne nie mogą nie uwzględnić deklaracji wystąpienia ze związku religijnego, a sądy nie mogą żądać od osób bezwyznaniowych przysięgi konfesyjnej.

Wogóle książka panów Rzewskiego i Szwarcmana wypełnia znaczną lukę w odpowiedniej dziedzinie literatury dotychczasowej i znaleźć się powinna na stole każdego urzędnika stanu cywilnego, który znajdzie w niej wyjaśnienie wielu kwestii i rozstrzygnięcie niejednej wątpliwości.

Zarządzenia Władz Naczelnych.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie wykonania art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. r. 1922 № 2, poz. 7)

Na mocy art. 34 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. r. 1922 № 2, poz. 7) zarządza się w celu wykonania art. 17 tejże ustawy co następuje:

Do art. 17 część 1, p. 1 i 2.

§ 1. Postanowienia punktu 1 art. 17 mają na celu zasilenie finansów gmin miejskich, a postanowienia punktu 2 tegoż artykułu wszystkich innych publicznych związków niepaństwowych.

Art. 17 określa stoli tylko sposób bezpośredniego opodatkowania przemysłu i handlu oraz osobistych za-

jęć przemysłowych na rzecz niepaństwowych związków samorządnych, nie wyklucza natomiast poboru innego rodzaju opłat pośrednich i bezpośrednich, nie obciążających wyłącznie i bezpośrednio produkcji lub czynności handlowej, czy zarobkowej.

Do Art. 17 punkt 1.

§ 2. Określenie „gmin miejskich“ w zrozumieniu art. 17 obejmuje zarówno miasta wydzielone, jak też niewydzielone z powiatów, a zatem:

a) na obszarze b. zaboru rosyjskiego: gminy, do których mają zastosowanie postanowienia dekretów z d. 4 lutego 1919 roku o samorządzie miejskim (Dz. P. P. P. № 13, poz. 140) i z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie skarbowości gmin miejskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 150), względnie na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wolińskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego oraz powiatów: dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego i wilejskiego gminy, do których mają zastosowanie rozporządzenia Komisarza Generalnego ziem wschodnich o tymczasowej ustawie miejskiej z dnia 27 czerwca 1919 r. i o ustawie miejskiej 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. ziem wschodnich № 7, poz. 46 i № 12, poz. 99);

b) na obszarze b. zaboru austriackiego: miasta stołeczne Lwów i Kraków oraz gminy, podpadające pod ustawy krajowe z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. ust. kraj. № 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. ust. kraj. № 51);

c) na obszarze b. zaboru pruskiego: gminy, do których stosuje się orydyncja miejska z dnia 30 maja 1853 r. (pruski Zbiór Praw str. 261), a zatem tak miasta wydzielone z powiatu (Bydgoszcz, Grudziądz, Poznań, Toruń), jako też miasta nie wydzielone.

§ 3. Gminy miejskie mają w odniesieniu do przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych jedynie prawo:

a) do podatku od obrotu przedsiębiorstw (przemysłowych i handlowych) oraz zajęć zawodowych, które na podstawie ustawy o państwowym podatku przemysłowym podlegają procentowemu podatkowi od zysku (art. 90 ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu, ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1922 r. — Dz. U. R. P. № 17, poz. 140), a to wedle zasad zawartych w art. 3 do 9 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. r. 1922, № 2, poz. 6);

b) do dodatków — nie wyżej 50% — do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego od tych wszystkich przedsiębiorstw (przemysłowych i handlowych) oraz zajęć zawodowych i zarobkowych, które na podstawie ustawy o państwowym podatku przemysłowym podlegają tylko państwowemu zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, a to wedle zasad zawartych w art. 3 lit. b), art. 6 lit. b) art. 8 i 9 powołanej ustawy o zasileniu finansów miejskich.

Od przedsiębiorstw zatem i zajęć zawodowych, które oprócz zasadniczego podatku przemysłowego podlegają procentowemu podatkowi od zysku, czyli od przedsiębiorstw handlowych I, II i III kategorii, od przedsiębiorstw przemysłowych I do VI kategorii i od osobistych zajęć przemysłowych II do III kategorii począwszy od dn. 1 stycznia 1922 r.

gminy miejskie nie mogą już pobierać dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, jak to miało miejsce na zasadzie art. 39 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 467), wyjąwszy przewidzianego w art. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 2, poz. 6) zaliczkowego poboru takich dodatków na poczet podatku od obrotu, (art. 3 a) i 6 ustawy o zasileniu finansów miejskich).

Do art. 17, punkt 2.

§ 4. Pobór podatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego od przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych, wykonywanych w gminach wiejskich i osadach (na obszarze b. zaboru pruskiego także w obszarach dworskich) oraz w gminach miejskich, niewydziałonych z powiatowych związków komunalnych — na rzecz gmin wiejskich osad na obszarze b. zaboru pruskiego także obszarów dworskich) oraz odnośnych powiatowych związków komunalnych z jednej strony, tudzież na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych z drugiej strony — jest ograniczony według następujących relacji z zastrzeżeniem, iż wpływy z miast niewydziałonych z powiatowych związków komunalnych, zachowuje się wyłącznie na rzecz państwowych związków komunalnych, izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych, a zatem z wyłączeniem gmin miejskich i wiejskich a mianowicie:

A. Na rzecz gmin wiejskich (osad, obszarów dworskich) i powiatowych ciał samorządowych łącznie.

a) najwyżej 200 proc. od przedsiębiorstw zajmujących się wyszynkiem alkoholu,

b) najwyżej 100 proc. od wszystkich innych przedsiębiorstw handlowych i od handlu jarmarcznego,

c) najwyżej 75 proc. od przedsiębiorstw przemysłowych, żeglugo-

wych i osobistych zajęć przemysłowych.

Gminy wiejskie jednak na obszarze b. zaboru rosyjskiego z uwagi na art. 83 dotychczas obowiązującej rosyjskiej ustawy (ukazu) o urządzeniu gmin wiejskich z dnia 2 marca (19 luty) 1864 r. (Dz. Praw № 187 T. 62), wedle którego zasadniczo wydatki na płace wójtom gmin, ławnikom i pisarzom wyznaczone oraz inne potrzeby zarządu gminnego rozkłada zebranie gminy pomiędzy właścicieli nieruchomości ziemskich w obrębie gminy, oraz z uwagi na postanowienia obowiązującego jeszcze rozporządzenia Komisarza Generalnego ziem wschodnich z dnia 21 listopada 1919 roku w przedmiocie skarbowości gmin wiejskich na tak zwanych kresach wschodnich (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 40, poz. 435) nie przewidującego dodatków komunalnych do świadectw przemysłowych narazie nie będą mogły korzystać z dodatków do zasadniczego podatku przemysłowego.

B. Na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych łącznie — najwyżej 25 proc.

Izby handlowe (i przemysłowe) narazie istnieją tylko na obszarach Małopolski i b. zaboru pruskiego. Do udziału w 25 proc. dodatku uprawnione są tylko takie szkoły, które stanowią odrębną osobowość o charakterze publiczno-prawnym, albo są utrzymywane przez niepaństwowe związki o charakterze publiczno-prawnym, jednak z wyłączeniem: a) gmin miejskich, b) gmin wiejskich (osad) i powiatowych związków samorządowych, oraz c) izb handlowych, te bowiem trzy rodzaje ciał samorządowych korzystają z funduszy, przewidzianych w art. 17, a to pod 1 dla gmin miejskich (a) pod 2 A. dla gmin wiejskich (osad) i powiatowych ciał samorządowych (b) i pod 2 B. dla izb handlowych (c).

Do art. 17, część ostatnia.

§ 5. Wszelkie przepisy o bezpośrednim opodatkowaniu przemysłu

i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych na rzecz gmin miejskich, gmin wiejskich (osad), powiatowych związków komunalnych, izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych, o ile są sprzeczne z postanowieniami art. 17, straciły moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. r. 1922, Nr. 2, poz. 7) t. j. z dniem 14 stycznia 1922 r. (art. 35). Przepis ten odnosi się w szczególności także do t. zw. statutów podatkowych miast, gmin wiejskich i powiatowych związków samorządnych (sejmików powiatowych), o ile obciążają one bezpośrednio przemysł, handel i osobiste zajęcia przemysłowe bądź to na zasadach odmiennych od zasad wyrażonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. r. 1922, Nr. 2, poz. 6) i w art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozziągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 437) na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. r. 1922 Nr. 2, poz. 7), albo przewidują stawki przekraczające normy art. 17 ostatniej z wyżej powołanych ustaw.

§ 6. Dodatki do zasadniczego państwowego podatku przemysłowego za rzecz niepaństwowych związków samorządnych pobierają państwowe kasy skarbowe jednocześnie z opłatą na rzecz Skarbu Państwa. — wypłacają zaś z sum pobranych uprawnionym związkom samorządnym tylko kwoty, prawidłowo obliczone na zasadzie statutów podatkowych (uchwał odnośnych reprezentacji) przez właściwą władzę nadzorczą zatwierdzonych, a na odnośny rok budżetowy obowiązujących.

Minister Skarbu.

(—) Michalski.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 34 z dn. 16 maja 1922 r., poz. 292).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 maja 1922 roku o przeliczaniu walut obcych na marki polskie przy umowach ubezpieczenia.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. oplatach stempowych od ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 509) zarządza się, co następuje:

§ 1. W przypadkach, w których dopuszczalnem jest zawieranie umów ubezpieczenia w walutach obcych (art. 6 ustawy z dn. 17 grudnia 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 741), instytucje ubezpieczeniowe winny — celem obliczenia opłat stempowych — przeliczać te waluty na marki polskie w następujący sposób:

Składki pobierane w ciągu roku obrachunkowego w walutach obcych, należy przeliczać na marki polskie wedle przeciętnego kursu giełdy warszawskiej w dniu ostatnim przed pobraniem składki, a sumy ubezpieczone, wypłacane w ciągu tego samego okresu czasu w walutach obcych, wedle przeciętnego kursu tejże giełdy w dniu ostatnim przed wypłatą sumy ubezpieczonej.

O ile w dniach tych nie było notowania, dokonuje się przeliczenia walut obcych wedle kursu ustalonego po raz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego poprzedzającego dnie wskazane.

Jeśli i w powyższym okresie czasu nie było notowania, przyjmuje się ich przeciętną wartość sprzedażną wedle cen pozagiełdowych, ujawnionych po raz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego poprzedzającego dnie wskazane.

§ 2. Instytucje ubezpieczeniowe obowiązane są w księgach swych wykazywać składki i sumy ubezpieczone tak walutach obcych, jakoteż w markach polskich, i uwidaczniać przytem dzień i kurs przeliczenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) Michalski.

(Dz. U. R. P. z. dn. 8 czerwca 1922 r. Nr. 41, poz. 345).

Kronika miejska.

— **Stacja światłolecznicza.** W myśl uchwały Rady Miejskiej z dniem 1-go czerwca r. b. otwarta została przy Sekcji do Walki z Gruźlicą stacja leczenia gruźlicy pozapłucnej przy pomocy lamp kwarcowych (młoda prof. Biera).

Tym sposobem, dzięki uruchomieniu kwarcowej stacji światłolecznicznej, arcywystąpienie zostaje zadanie Sekcji do Walki z Gruźlicą, nakreślone w chwili jej powstania, a nieurczywistnione dotąd jedynie z powodu trudności technicznych, gdyż w Polsce takich lamp nie wyrabiają.

Doborem chorych, kwalifikujących się do leczenia, zawiadywać będzie chirurg sekcji, który też obejmie kontrolę nad działalnością stacji światłolecznicznej i nad przebiegiem wyników leczenia. Szkoły, ochrony, ambulatorja, jak również i lekarze prywatni powiadomieni zostali, że mogą kierować dzieci niezdolne i ubogie z gruźlicą pozapłucną do sekcji, gdzie chirurg zadecyduje o potrzebie i możliwości leczenia danego przypadku lampą Kiseha.

Stacja światłolecznicza czynna jest w godzinach od 9-ej do 1-ej w południe i od 3-ej do 5-ej pp.

— **Przedłużenie terminu składania deklaracji o zapisie dzieci do szkół.** Przychylając się do życzeń ludności w sprawie zgłoszeń o przydzielenie dzieci do szkół, czy to z niemieckim językiem nauczania, czy też, świętujących sobotę, termin dla wypowiedzenia się rodziców w tej mierze został przez Komisję Powołanego nauczania przedłużony o jeden miesiąc.

W ten sposób rodzice dzieci, wstępujących do szkół po raz pierwszy, jeżeli pragną kształcić je nie w publicznej szkole powszechnej — ogólnej, mogą składać swoje pisemne zgłoszenia do dnia 31 lipca r. b. wyłącznie.

— **Kary za niedopełnienie obowiązku szkolnego.** W tygodniu od dnia 19-go do 24-go czerwca r. b. za nieposyłanie dzieci do szkoły z wyroków Komisji Powszechnego Nauczania odbyli kary aresztu:

1. Niezgoda Tekla, Piotrkowska № 269, 3 dni. 2. Zytaniakowa Jadwiga, Złota 8, 1 dzień. 3. Lederman Saucher, Pańska 45, 2 dni. 4. Toma Józef, Kopernika 30, 2 dni. 5. Neuman August, Magistracka 5, 1 dzień. 6. Gelbard Lajb, Aleksandrowska 31, 1 dzień. 7. Rozentel Leopold, Ks. Brzózki 10, 1 dzień. 8. Ajzner Jakób, Nowaka 15, 1 dzień. 9. Leśniewski Jan, Rajtera 5, 10. Zylberson Ieek, N.-Cegielniana № 28, 1 dzień. 11. Klajna Hersz, Rzgowska 57, 1 dzień. 12. Pomorska Anna, Pomorska 107, 2 dni. 13. Oleksiakowa Antonina, Engla 6, 2 dni. 14. Szuliński Jan, Szneja 7, 2 dni. 15. Goldberg Ieek, Młynarska 28, 1 dzień. 16. Krysiakówna Honorata St. Rokicie 40, 1 dzień. 17. Frydman Szlama, Bazarna 10, 1 dzień. 18. Wojteczak Władysław, Sporna 8, 2 dni. 19. Karpiński Karol, Przędzalniana 13, 1 dzień. 20. Padyk Jan, Rokicińska 95, 5 dni. 21. Klingier Józef, Konstancyńska 90, 1 dzień. 22. Kryczmanik Alfred, Rokicińska 14, 3 dni. 23. Grzelak Antoni, Wysoka 25, 1 dzień. 24. Czernik Bronisław, Częstochowska 22, 1 dzień. 25. Rozeneweig Lajzer, Gdańska 95, 1 dni. 26. Trachta Antoni, Saucha 2, 4 dni. 27. Gańkowa Antonina, Przejazd 72, 1 dzień. 28. Gabrysyczak Józef, Przejazd 84, 1 dzień. 29. Okupski Grzegorz, Rajtera 11, 3 dni. 30. Ptasieński, Błażej, Włocławska 14, 1 dzień. 31. Janicki, Leon, Zytinia 18 dni. 32. Tondowska Estera, Główna 62, 1 dzień. 33. Nowacki

Franciszek, Przędzalniana 8, 1 dzień. 34. Chruszczewski Aleksander, Spacerowa 6, 2 dni. 35. Witoniak Benedykt, Sz. Zgierska 6, 2 dni. 36. Musiałowa Ludwika, Sawalska 20, 1 dzień. 37. Pabin Wojciech, Łagiewnicka 30, 2 dni. 38. Wicze Gustawa, Kresowa 3, 1 dzień.

150 rocznica Komisji Edukacyjnej.

Na skutek odezwy Komitetu obchodu 150 ej rocznicy utworzenia Komisji Edukacyjnej Wydział Oświaty i Kultury Magistratu m. Łodzi na posiedzeniu plenarnem w dn. 19-go b. m. powołał lokalną komisję Obchodu, z prawem kooptacji; w skład Komisji weszli przewodniczący Rady Miejskiej, A. Remiszewski, ławnicy Magistratu: dr. St. Kopciński i Wł. Gacki, radna A. Koziółkiewiczówna, dyr. Szwajcer, inspektor Bagieński, sekretarz Rady Szkolnej J. Braun.

Wyjaśnienie Magistratu w sprawie ustąpienia inż. Szenfelda.

W związku z ustąpieniem inż. Szenfelda ze stanowiska naczelnika Wydziału Budownictwa pewien odłam miejscowej prasy wszczął przeciwko Magistratowi gwałtowną kampanję.

Krytyka jest zawsze pożądana i pożyteczna, lecz nieodzownym warunkiem wszelkiej zdrowej krytyki jest bezstronność i rzeczowość. Tych cech niestety nie można dopatrzeć się w wystąpieniach, aż nazbyt tendencyjnych wzmiankowanej prasy, inspirowanej najwidoczniej przez jednostki osobiście zainteresowane.

Jest rzeczą ogólnie wiadomą, że przyjmowanie i usuwanie urzędników należy do wyłącznej kompetencji Magistratu, który za swe czynności odpowiedzialny jest przed Radą Miejską. Z postanowień w tym względzie, władze komunalne, zarówno u nas, jak i zagranicą, według ustalonego zwyczaju, nie zwykły tłumaczyć się publicznie. Jednakże

wobec powtarzających się ataków, alarmujących zgola niepotrzebnie opinię publiczną, Magistrat widzi się zmuszonym do udzielenia niezbędnych wyjaśnień.

Uznając w pełni zalety osobiste, nieskazitelność charakteru, jakoteż kwalifikacje fachowe inż. Szenfelda w dziedzinie kanalizacji, stwierdzic jednak należy, że b. naczelnik Wydziału Budownictwa w ciągu pięcioletniej swej działalności nie okazał dostatecznego zrozumienia dla najdonioślejszej na gruncie naszego miasta dziedziny polityki komunalnej — a mianowicie dziedziny zabudowy i regulacji miasta, co pociągało za sobą ciągłe konflikty z władzami nadzorczeimi i narażało miasto na poważne straty. Biurokracyzm oraz arbitralne decyzje nawet w kwestjach wykraczających poza wiadomości fachowe b. naczelnika odbijały się niezwykle ujemnie na wydajności Wydziału Budownictwa. Wszelka działalność współpracowników specjalistów była systematycznie i z uporem godnym lepszej sprawy paraliżowana. Działalność inż. Szenfelda na polu zabudowy i regulacji miasta osądzoną została nader krytycznie przez specjalnie powołanych przez Magistrat z Warszawy rzeczoznawców w osobach naczelnika Wydziału Komunalnego Min. Rob. Publ. inż. Felińskiego, oraz delegata koła architektów prof. politechniki inż. Tołwińskiego.

Nieścislým jest twierdzenie, jakoby inż. Szenfeld wyposażony był za czasów okupacji w kompetencje równorzędne z zakresem działalności ławnika. Natomiast przyznać trzeba, że jakkolwiek b. naczelnik Wydziału Budownictwa nie posiadał kompetencji ławnika, to jednak korzystał z niezwykle szerokich pełnomocnictw i w działalności swojej nie był krępowany przez decernenta wydziału. Niestety, pomimo niczym niekrępowanej swobody pięcioletniej działalności inż. Szenfelda na stanowisku naczelnika Wydziału Budownictwa nie dała żadnych uchwytnych

rezultatów. Nie wspominając o kanalizacji i wodociągach, Wydział Budownictwa w okresie urzędowania inż. Szenfelda nie zdołał nawet bruków doprowadzić do staru używalności. Wobec panującego w Wydziale Budownictwa marazmu, będącego następstwem biurokracyzmu b. naczelnika, Magistrat zmuszony był już w czerwcu 1920 roku wyodrębnić inspekcję przedsiębiorstw miejskich. Wkrótce okazało się również nieodzownym wyodrębnienie inspekcji budowlanej. Chcąc wogóle ożywić działalność Wydziału Budownictwa, nasuwała się konieczność wyodrębnienia wszystkich pozostałych sekcji z pod kompetencji b. naczelnika, który nie godząc się z metodami pracy swych współpracowników specjalistów krępował wszelką inicjatywę.

Z przyczyn wyluszczonej Magistrat w poczuciu ciężących na nim obowiązków zmuszony był wyrzec się współpracy zdolnego fachowca na polu budownictwa lądowego w osobie inż. Szenfelda. Tak więc, zasadnicza rozbieżność poglądów na zabudowę i regulację miasta z wszystkimi ujemnymi skutkami bezplanowej działalności wydziału na tem polu jest właściwym powodem, który skłonił Magistrat do powzięcia tej decyzji.

Obrońcy inżyniera Szenfelda ignorując, czy też świadomie przemilczając te ważne powody, uciekają się do zwykłej i wypróbowanej metody walki z Magistratem, do metody podstawowych zarzutów i insynuacji. Do tej kategorii należy zarzut w sprawie udzielania koncesji na budowę bocznic kolejowych rzekomo bez uwzględnienia planu zabudowy miasta. W rzeczywistości sprawa wzmiankowanych znajduje się w komisji radzieckiej, która po wszechstronnym i rzeczowym zbadaniu powożmie stosowną uchwałę. Nie przesądzając stanowiska komisji stwierdzić należy, że wszelkie obstrukcje przeciwko budowie bocznic przy ul. Zagajnikowej, oparte są na

arbitralnym i niczym nieumotywowanym określeniu charakteru tej dzielnicy i nie wytrzymują krytyki. Nie zmienia postaci rzeczy okoliczność, iż jeden ze współpracowników p. Szenfelda podzielał, jakoby jego poglądy na tę sprawę, gdyż b. naczelnik narzucał swoje opinie podwładnym mu kierownikom fachowym.

Magistrat stwierdza również, że nie jest mu wiadomym fakt zaofiarowywania, jakoby przez osoby zainteresowane znacznej sumy pieniędzy „na cel dobroczynny na ręce inż. Szenfelda” za udzielenie koncesji na budowę bocznicy. Ubolewać należy, że inż. Szenfeld nie poinformował o tem Magistratu lub opinii publicznej w czasie właściwym.

Równie bezpodstawne i niecisłe są zarzuty skierowane pod adresem jednego z członków Magistratu z powodu wybudowania na przedłużeniu Alei Kościuszki gmachu fabrycznego. Należy podkreślić, że osoba, która udzieliła arbitralnie zezwolenia na budowę, wbrew opinii kompetentnych oddziałów, był inż. Szenfeld. Budowa wykonana została w miejscu niewłaściwym z przekroczeniem warunków postawionych przez wydział. Dodać należy, że fakt powyższy miał miejsce w czasie, kiedy p. Arndt nie był ławnikiem wydziału i że dopiero w okresie jego urzędowania sprawa ta przekazana została władzom sądowym.

Niedźwiedzia zaiste przysługę oddają inż. Szenfeldowi jego niepowaleni obrońcy, szafując hojnie nieuzasadnionemi oskarżeniami pod adresem b. współpracowników p. Szenfelda, niemniej, jak on uczciwych i nieskazitelnych.

Z życia miast polskich.

O pożyczkę zagraniczną dla m. st. Warszawy.

Magistrat postanowił delegować ławnika, dr. Konrada Ilskiego, do Londynu celem zbadania możliwości uzyskania na rynku angielskim kre-

dytu na potrzeby inwestycyjne m. st. Warszawy.

Pobór daniny w Warszawie.

Magistrat postanowił przedłożyć do dnia 1 sierpnia r. b. działalność dwóch kas miejskich, specjalnie zorganizowanych dla poboru daniny państwowej. Zaznaczyć należy, że kasy te obecnie pracują barzo intensywnie, gdyż wobec energicznie przeprowadzonej egzekucji daniny wpływy jej znacznie się wzmogły.

Badania cen artykułów pierwszej potrzeby w Warszawie.

Wydział statystyczny magistratu ustala ceny rynkowe artykułów pierwszej potrzeby na podstawie notowań, przeprowadzanych przez funkcjonariuszów inspekcji handlowej. Ceny artykułów pierwszej potrzeby, ustalone przez wydział statystyczny, między innymi stanowią materiał podstawowy dla komisji badania zmiany kosztów utrzymania, której orzeczenia są stosowane przez władze miejskie, jako też przez prawie cały przemysł dla nomowania co miesiąc wynagrodzeń. Ponieważ ustalane przez wydział statystyczny ceny wywoływały niejednokrotnie protesty ze strony organizacji robotniczych, których przedstawiciele również uczestniczą w komisji dla badania zmian kosztów utrzymania, przeto magistrat na wniosek wydziału statystycznego postanowił powołać na okres dwumiesięczny 8 kontrolerów, którzy będą sprawdzali otrzymywane od funkcjonariuszów inspekcji handlowej dane, a w razie potrzeby przeprowadzali samodzielnie badanie cen.

Z bydgoskiej Rady Miejskiej.

Przy ostatnich wyborach do Rady miejskiej t. zw. „lista obywatelska” (d-ra Bizuela) wbrew przewidywaniom nie otrzymała absolutnej większości głosów; na 61 radnych wprowadziła ona do Rady tylko 29 kandydatów, podczas gdy listy opo-

zycyjne przeprowadziły 31 radnych, w czem Narodowa Partja Robotnicza 16 radnych, lista niemiecka 11, a lista socjalistyczna 4 radnych. Układ sił w Radzie jest więc tego rodzaju, że większość może powstać tylko na drodze kompromisu między stronnictwami. Dotychczasowy prezes Rady miejskiej, dr. Biziel, złożył mandat przewodniczącego.

Z Lublina.

Lubelska Rada miejska uchwaliła statut miejskiego podatku od węgla kamiennego, brunatnego, brykietów węglowych i koksu wyładowanych na stacji Lublin i jej boeznicach w wysokości 5 proc. ceny.

Na tym samym posiedzeniu uchwalono również statut o pborze opłat na rzecz miasta Lublina od spirytasu, wódek i przetworów spirytasowych dla celów kosmetycznych.

Rada miejska wezwała Magistrat lubelski do opracowania statutu podatku od wzbogacenia się się w czasie wojny.

Fundusze miejskie na budowę szkół.

Magistrat m. Warszawy wezwał wydział finansowy do rozważenia i przedstawienia wniosku, dotyczącego sposobu uzyskania niewłócznie funduszy na budowę szkół w związku z podatkiem szkolnym i innymi wpływami na ten cel spodziewanymi.

Z lubelskiej Rady Miejskiej.

Wobec decyzji ministerstwa spraw wojskowych wybudowania magazynów amunicyjnych w Lublinie, wobec wybrania na ten cel terenu tak zwanego obozu południowego przy stacji kolejowej, i wobec tego, że teren jest wybrany w sposób najmniej właściwszy, zarówno z powodu całkowitego zatamowania rozwoju miasta na czas bardzo odległy, jako też z powodu bezpieczeństwa węzła kolejowego — lubelska Rada miejska zaprotestowała przeciwko przema-

czeniu terenu w obrębie miasta na cele podobne bez porozumienia z czynnikami miarodajnymi samorządu miejskiego i polecił Magistratowi podjęcie natychmiastowej akcji w celu obalenia powyższego projektu i ratowania interesów miasta.

Rada Miejska m. Lublina uchwaliła poczynić odpowiednie kroki, aby bezprawia wynikające z rosyjskiej gospodarki były przez władze praworządne kasowane, co będzie osiągnięte przez wzbronienie urządzania ślaz pod miastem i przez ewentualne przywrócenie biegu rzeki Bystrzycy tak zwanym starym korytem Bystrzycy.

Magistrat a pomoc dla repartjantów.

Magistrat m. st. Warszawy w d. 6 b. m. na posiedzeniu postanowił przeznaczyć sumę 5 milj. mk. do dyspozycji komisarza naczelnego do spraw repartycji, p. Władysława Grabskiego na cele pomocy dla repartjantów.

Z płockiej Rady miejskiej.

Płocka Rada miejska uchwaliła wyasygnować sumę 50 000 marek na urządzenie w Płocku stacji meteorologicznej z warunkiem, iż specjalna komisja, złożona z przedstawicieli średnich zakładów naukowych płockiego Towarzystwa naukowego i magistratu wypowie się do miejsca, na którym stacja ma być zbudowana.

Zasiłek rządowy na budowę szkół w Warszawie.

Kurator okręgu naukowego warszawskiego p. G. Zawadzki zawiadomił magistrat, że magistratowi przysługują i już wyasygnowano z funduszy min. oświecenia zasiłek w sumie mk. 300 milionów na budowę gmachów szkolnych dla szkół powszechnych. Do budowy tych gmachów magistrat powinien przystąpić niezwłocznie.

Nakładem Urzędu Stanu Cywilnego
przy Magistracie m. Łodzi

WYSZEDŁ z DRUKU:

„PRZEWODNIK”

dla Urzędów Stanu Cywilnego
w opracowaniu

Prezydenta Rzewskiego i Kier. Urzędu I. Szwaremana.

PRZEWODNIK uzupełniony jest tekstami obowiązujących na wszystkich ziemiach polskich ustaw, rozporządzeń i okólników oraz wzorami aktów i formularzy;

PRZEWODNIK ze względu na bogatą treść jest podręcznikiem niezbędnym dla urzędników stanu cywilnego wszystkich wyznań, gmin wyznaniowych działaczy samorządowych, prawników i. t. p.

PRZEWODNIK zawiera 350 stron druku.

Do nabycia w Urzędzie Stanu Cywilnego przy Magistracie m. Łodzi, Zachodnia № 52.

Treść numeru 27-ego:

Od Administracji.

Trzylecie Wydziału Zdrowotności Publicznej 1919 — 1921.

Dział Sprawozdawczy.

Sprawozdanie z działalności Wydziału Zdrowotności Publicznej w miesiącu maju 1922 roku.

Głosy Prasy:

„Przewodnik dla Urzędów Stanu Cywilnego”.

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Rozporządzenie Ministra skarbu z dnia 28 kwietnia 1922 r.— Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 maja 1922 r.

Kronika miejska.

Wyjaśnienie Magistratu w sprawie ustąpienia inż. Szenfelda.

Z życia miast polskich.

Licytacje przymusowe.

Dnia 5 lipca 1922 r. od godz. 9 ej rano odbędą się licytacje przy ul.:

Pańska 75, szafka, Piotrkowska 31, zegar, Nowomiejska 9, koszulki baw., Ewangelicka 7, biurko, Nowomiejska 5, szlafrok, Konstantynowska 65, stolik, Ogrodowa 3, krzesło, Kamienna 1, kapa.

Dnia 6 lipca 1922 r. od godz. 9 ej rano odbędą się licytacje przy ul.:

Milsza 55, maszyna do szycia, Emilji 44, obrus, Piotrkowska 247, szafa, Juljanowska 2, zegar, Piotrkowska 235, zegar, Piotrkowska 234, stół, Piotrkowska 212, sztuka towaru, Piotrkowska 189, biurko, Piotrkowska 191, biurko, Piotrkowska 184, biurko, Emilji 50, kapa, Przejazd 77, lustro, Emilji 50, kapa, Podleśna 4, biurko, Rozwadowska 13, krzesło.

Miejski Urząd Sekwestracyjny.

Wydawnictwo Zarządu Miasta Łodzi.

Odbito w łocznii B-ci Holcman w Łodzi ul. Zawadzka № 7.